

føde; men dels vilde det i Pragis være vanskeligt at anvende denne Regel, dels kan man ikke vende Sætningen om, idet der er adskillige Fiskearter, hvis Fangst paa et noget tidligere Udviklingsstrin er saa godt som uundgaelig og ikke kan eller bør forbydes. Man har tidligere tænkt paa at anvende den mindste Maskestørrelse af det til den enkelte Arts Fangst ved Gildning normerede Garn som Middel til at afgjøre, om den fangne Fisk var af tillabelig Størrelse eller ikke, saaledes at kun den Fisk, der ikke kunde gaa igjennem Massterne, var salgbar; men Anvendelsen af denne Regel vil i Pragis være temmelig omstændelig og i adskillige Tilfælde, hvor ingen Maskestørrelse er normeret, umulig. Der staar da ingen anden Vej tilbage end at fastsætte et vist Længdemaal for de enkelte Arter, saaledes at den Fisk, der ikke holder dette Maal, ikke maa sælges eller kjøbes, uden i de Undtagelses-tilfælde, Paragrafen nævner. Det kan naturligvis være Tvivl underkastet, om Ansættelsen i § 67 rammer det absolut Rigtige, thi dette vil tilfidsst bero paa et Skjøn; Udvalget nærer imidlertid det Haab at være kommet det temmelig nær, men vil dog tilføje den Bemærkning, at der formentlig ikke ligger stor Vægt paa, om Maalet er $\frac{1}{2}$ Tomme over eller under, og at det er forholdsvis nok saa vigtigt, at Maaalbestemmelserne ere faa, simple og lette at huske. Det har været under Overvejelse i Udvalget, om Fortagelsen burde udvides til endnu nogle flere Fiskearter, navnlig Hornfisk, Silde, Makrel, men man har dog troet for deres Vedkommende at kunne lade sig nøje med det almindelige Forbud mod Salg af Smaafisk under 3 Tommer. — Da Østersfiskeriet ikke er frit, er der ingen Trang til en tilsvarende Bestemmelse for Østersen; for Hummeren er den allerede givet i § 11, som i det Væsentlige kun gjentager en allerede nu gjældende Lovbestemmelse.

§ 68. Den heri indeholdte Bestemmelse, der tilsigter at gjøre Forskrifterne om Fjedningen af de paagjældende Fisk mere virksomme, trænger formentlig ikke til nærmere Begrundelse, ialtfald naar henfès til de ved §§ 49 og 58 gjorte Bemærkninger. En lignende Bestemmelse findes optagen i det af Regjeringen Islands Althing i 1873 forelagte Udkast til Forordning om Fjedning af Lax § 7, se Min. Tid. for 1873, B. S. 401.

§§ 69 og 70. Ulovligt Fiskeri begaaes dels, naar Nogen fisker i Bunde eller paa Steder, hvor han ikke har nogen Ret til at drive Fiskeri, dels naar Nogen ved at drive Fiskeri i Bunde, hvor han igrøvt er fiskeberettiget, udøver det paa en Maade, som strider mod Lovens Forskrift, eller paa en Tid eller et Sted, hvor det i Loven er forbudt. Det er indlysende, at der her-efter under Begrebet ulovligt Fiskeri falder Overtrædelser af meget forskjellig Art.

Hvad Udøvelsen af Fiskeri i Bunde, hvor man ikke er fiskeriberettiget, angaar, da maa fastholdes den tidligere udviklede Forskjel mellem de ferske Bunder og Havgbetets Retsstilling i Almindelighed og den deraf betingede Forskjel i Borgernes Berettigelse til deres Brug. De ferske Bunde ere undergivne den private Ejendomsret; Retten til at fiske i dem er en privatretlig Besjælfelse, hvis Krænkelse er et egentlig Ejendomsindgreb, der efter Omstændighederne kan blive Tyveri. Det samme gjælder med Hensyn til de enkelte Dele af Havgbetet, der undtagelsesvis ere den private Ejendomsret undergivne. Ordentligvis er Havet imidlertid ikke undergivet den private Raadighed; Retten til at bruge det til Fiskeri har et offentligretligt Grundlag, og Indgreb i en saadan Ret falder derfor udenfor Ejendomsforbrydelsens Klasse og bliver nærmest at anse som Indgreb i Næringsrettigheder eller deslige.

I de den private Ejendomsraadighed undergivne Bunde kan det vistnok siges, at saavel Vandet som de deri værende Fiske ere i vedkommende Ejers Besiddelse. Et Indgreb i denne Besiddelse ved en ulovlig Bemægtigelse af Fiskene kan imidlertid neppe karakteriseres som Tyveri, undtagen hvor Besiddelsen er en saadan, at Fiskene i egentlig Forstand ere i Vedkommendes Bold, hvad de kun ere, naar de ikke vilkaarlig kunne unddrage sig den Paagjældendes Raadighed og Ejendomsret ved at forlade hans Territorium. Et Løsgaaende tamt Husdyr kan ganske vist ogsaa ofte vilkaarlig unddrage sig sin Herres Raadighed ved at forlade hans Territorium, men det unddrager sig ikke derved hans Ejendomsret, hvilken i Almindelighed vil kunne godtgjøres ved det paagjældende Dyrs Farve eller andre Særkjennder, der gjøre Identiteten utridig; naar derimod Fisken svømmer ud af en Ejers Fiskevand ind i Naboens, da er derved den Førstes Ejendomsret over den falden bort, foruden at det selvfølgerlig vilde komme til at staa som en ganske sjælden Undtagelse, hvis det skulde lykkes at bevise Identiteten. Denne Ejendommelighed ved Ejendomsretten over Fiskene influer paa Betydningen af den faktiske Besiddelse, saa at en Krænkelse af denne, der igrøvt har Tyveriets Særkende ikke bliver noget egentlig Tyveri men en meget mindre strafbar Forseelse. Tyveri bliver det uberettigede Fiskeri kun, naar Forholdene er et saadant, at Fiskene ikke ved en vilkaarlig Stedforandring kunne beværte et Ejerfiske, altsaa naar uberettiget Fiskeri drives i anden Mandes Fiskevand, der hverken har Afløb eller Tilløb, hvorigjennem Fiskene kunne svømme bort fra Vedkommendes Gnemærker, og endnu mere naar det bestaar i Bemægtigelse af Fisk i anden Mandes Syttesad, Udklæknings- eller Fjedningsbassin og desl. (§ 70); jfr. her uberettiget Jagt i indelukket Dyrehave.

Det er en Selvfølge, at der ved „anden Mandes“ Fiskevand menes et Fiskevand, som er i en Andens Besiddelse, ikke blot i en Andens Eje, saa at Brugeren, der ikke er Ejer, lige saa vel